

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że odmawiając pobrania i przekazania do dyspozycji Komisji środków własnych należnych z tytułu przywozu wyposażenia i sprzętu wojskowego w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 31 grudnia 2002 r. oraz odmawiając zapłaty odsetek za zwłokę, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej w okresie od 1 stycznia 1998 r. do 30 maja 2000 r. na mocy art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89⁽¹⁾, a po tej dacie na podstawie odpowiadających im przepisów rozporządzenia 1150/2000⁽²⁾,
- 2) obciążenie Republiki Portugalii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że art. 296 WE nie pozwala Państwu Członkowskiemu na zwolnienie z należności celnych sprzętu wojskowego, z tego względu, że pobranie ich nie może być uważane za zagrożenie fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa tego Państwa Członkowskiego.

Wobec braku konkretnych argumentów uzasadniających potrzebę odstępstwa od przepisów celnych w celu zapewnienia ochrony fundamentalnych interesów w zakresie bezpieczeństwa, Komisja uważa, że Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 WE, art. 20 wspólnotowego kodeksu celnego⁽³⁾, a w konsekwencji na mocy wspólnotowej taryfy celnej.

Jest niedopuszczalne, by Państwo Członkowskie uchylało się od swych obowiązków w zakresie solidarnego współfinansowania budżetu wspólnotowego, powołując się na potrzebę obniżenia swych wydatków wojskowych.

W razie naruszenia przyjętych przepisów każde Państwo Członkowskie ponosi wynikające z tego konsekwencje finansowe, jako że w takim wypadku ma zastosowanie mechanizm, który poprzez odwołanie się do „PNB” kompensuje niewystarczający zakres tradycyjnych środków własnych i VAT. Poszanowanie zasady prawidłowej gospodarki finansowej oraz elementarnych pojęć słuszności i odpowiedzialności wymaga, by Państwa Członkowskie, które przekazały do dyspozycji środki własne w wysokości niższej niż wymagana, indywidualnie ponosiły wynikające z tego dla budżetu wspólnotowego konsekwencje a zatem dokonywały wpłat kwot niez uzyskanych w wyniku uchybienia zobowiązaniom.

W świetle okoliczności, że rozporządzenie nr 150/2003⁽⁴⁾ miało zastosowanie począwszy od 1 stycznia 2003 r. rozpatrywane uchybienie zobowiązaniom trwało do 31 grudnia 2002 r. Dopiero począwszy od tej daty wskazane rozporządzenie pozwala na zawieszenie w określonych okolicznościach należności celnych na pewne rodzaje wyposażenia i sprzętu wojskowego.

Władze portugalskie powinny były w odniesieniu do omawianego przywozu dokonać zaksięgowania należności celnych zgodnie z postanowieniami wspólnotowego kodeksu celnego, pokonać poboru należności celnych i przedstawić do dyspozycji Komisji uzyskane w ten sposób środki własne, zgodnie z art. 2, 9, 10 i 11 rozporządzenia nr 1552/89 i odpowiadającymi im przepisami rozporządzenia nr 1150/2000. Ponieważ doszło do naruszenia ustawodawstwa celnego, Wspólnotie musi zostać przekazana kwota odpowiadająca nieprzekazanym środkom własnym. Kwota ta jest powiększona o odsetki za zwłokę, o których mowa w art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie wykonania decyzji 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 150/2003 z dnia 21 stycznia 2003 r. zawieszające należności celne przywozowe na niektóre rodzaje broni i sprzętu wojskowego (Dz.U. L 25, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-42/06)

(2006/C 74/15)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 27 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez B. Stromsky'ego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wprowadzając w regionie Bruxelles-Capital system udzielania zezwoleń dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów, którego zasady naruszają zasadę proporcjonalności, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 28 i 30 Traktatu WE.

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zrzuty i główne argumenty:

Udzielanie zezwoleń dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów nie jest objęte jakimikolwiek wspólnotowymi przepisami harmonizującymi.

W tej sytuacji ustawodawstwo krajowe ustanawiające zezwolenia dla osób fizycznych i prawnych wytwarzających lub dystrybuujących worki przeznaczone do zbierania odpadów powinno być oceniane w świetle art. 28 i 30 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, procedura udzielania uprzedniego zezwolenia, taka jak ustanowiona w art. 10a rozporządzenia regionu Bruxelles-Capitale z dnia 15 lipca 1993 r. w sprawie usuwania zebranych odpadów, może ograniczać swobodę przepływu towarów.

Tymczasem, aby taka procedura udzielania uprzedniego zezwolenia była uzasadniona w świetle podstawowej swobody, jaką jest swoboda przepływu towarów, musi ona odpowiadać względem interesu ogólnego uznanego w prawie wspólnotowym oraz pozostawać w zgodności z zasadą proporcjonalności, tj. być odpowiednia do zapewnienia osiągnięcia zamierzonego celu i nie wykraczać poza granice tego, co jest konieczne dla jego osiągnięcia.

Komisja przyznaje, że procedura udzielania zezwoleń może odpowiadać względem interesu ogólnego związanym z ochroną zdrowia pracowników oraz ochroną środowiska.

Komisja uważa jednak, że w niniejszym przypadku zasady procedury udzielania zezwoleń, o których mowa w art. 10a rozporządzenia, nie pozostają w zgodności z zasadą proporcjonalności, ze względu na fakt, że procedura ta nie jest łatwo dostępna.

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-46/06)

(2006/C 74/16)

(Język postępowania: czeski)

W dniu 30 stycznia 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot

Europejskich, reprezentowanej przez L. Jelinka i W. Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Czeskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym⁽¹⁾, a w każdym przypadku nie poinformowała o nich Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy następujących przepisów tej dyrektywy: art. 3 ust. 3, art. 6 ust. 1 w zakresie „obchodzeni[a] środków technologicznych przez daną osobę, której znane jest lub w zależności od okoliczności musi być znane to, że zmierza lub ona w tym celu”, art. 6 ust. 3, art. 6 ust. 4 akapity pierwszy, czwarty i piąty, art. 7 ust. 1 akapit drugi, art. 7 ust. 2, art. 8 ust. 2 w zakresie „urządzeń, produktów lub części składowych określonych w art. 6 ust. 2”, art. 8 ust. 3, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ust. 2,
- 2) obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 1 maja 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, str. 10

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-52/06)

(2006/C 74/17)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 1 lutego 2006 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez F. Simonetti i S. Pardo Quintillán, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Hiszpanii.